

Lord Hagen je mrtev

1

Užuž se zdálo, že královská galéra poletí na vlnách obzorům vstříc, ale ještě než stihla zmizet za horizontem, začala mizet... pod vodu? Rudé slunce vše pozorovalo napůl zpoza obzoru, a záchranné bárky se jedna po druhé vracely do přístavu, jako by šlo o zamilované páry, rozhodnuvší se vyrazit si na romantickou plavbu za soumraku. Sotva pár hodin poté, co si obyvatelé Khorinisu stačili oddechnout, že se konečně zbavili těch pompézních chlápků v blyštivých zbrojích, měli je tu zas. A to, co nastalo na pevnině, mělo do romantiky zatraceně daleko.

„A já ti říkám, že to byla sabotáž! Ten ukecaný chlápek s culíkem musel s naší lodí něco udělat předtím, než nám ji vrátil! Je to spiknutí!“ rudnul vztekem Lord Andre. „Tváří se jako hrdina, ale tys tu nebyl, když se objevil ve městě, a *nějakou náhodou* začala růst zločinnost. Začaly se ztrácet vzácné kalichy; obchodnice Sarah skončila za mřížema, a ten křivák Canthar se nám mohl otevřeně vysmívat; a vůbec, zmizely všechny cennosti, které nebyly přibité! Nemusím snad připomínat, že se pak přidal k revoltujícím statkářům a za nevyjasněných okolností zmizeli dva domobránci, které jsem tam poslal vybrat rentu,“ zakončil svůj zcela vyčerpávající výčet.

„Sabotáž, pche! To se přece s tou lodí ani nemusel vracet! Vždyť vůbec rovnou mohl nechat draky, ať nás usmaží zaživa... V Hornickém údolí bychom to bez toho chlápka nezvládli. Pravda, ten jeho obličej a ironický tón se mi nikdy moc nezdály, ale přece se nedají všechny zločiny přičíst na konto jednomu jedinému člověku,“ vnášel do toho Garond dávku racionality.

„Kvůli němu přišel Lothar o život! Sice nepřímě, ale... a tu loď taky neukradl sám... a...“ chtěl dále konspirovat Andre.

„O zásluhách toho drakobijce není pochyb – narozdíl od *všech* jeho domnělých zločinů, Andre – ale uvažme: pokud by se *někdo* chtěl zbavit všech paladinů najednou, sabotáž lodi je ideálním řešením,“ podotknul věcně Ingmar.

„Právě proto by můj meč rád položil pár otázek,“ vrčel Andre, „a *někdo* při nich možná přijde o ten přihlouplý culíček.“

S dalšími připlouvajícími čluny přístav čím dál více připomínal tržiště plné handrkujících se obchodníků. Obloha se mezitím pokryla tmavými plátny, a na nich visely hvězdy. Třpyt měsíce ozařoval paladinské zbroje jako stříbrné mince, ve vzduchu byla cítit zrada. Přicházející temnota jen přilévala do číše entropie, a nikdo si ani nevšiml, že všechny čluny dorazily ke břehu, ale Lord Hagen nepřiplul na žádném z nich.

Užuž se zdálo, že královská galéra je nenávratně ztracena, když vtom se na obzoru objevila loď. Letěla na vlnách přístavu vstříc. Nikdo z paladinů v to ani nedoufal, ale přesto již po několik týdnů drželi hlídku. A tak se stalo, že než zcizená královská galéra doplula do Khoriniského přístavu, čekal na ni uvítací výbor. Museli s ním počítat, snad proto jako první vystoupil mág Ohně, v rukou plno zlatých šperků, na rtech fantastické zkazky o *posledním* z draků, který byl poražen na ukrytém ostrově Irdorath, a nebýt paladinské lodi, nikomu by se ani nesnilo o tak slavném vítězství!

Zákony však platí pro všechny stejně, a krádež královského majetku se nedá jen tak prominout. Snad leda že by provinilce tváří v tvář spravedlnosti posedl náhlý záchvat altruismu ve prospěch dobrotivého pána Innose, který by pak mohl přimhouřit oko.

A tak byla zlatem ucpána i ta z paladinských úst, která by jinak volala po použití trochy toho Innosova ohně, aby z onoho drakobijce s culíkem zjistila, co se *skutečně* událo na údajném ostrově Irdorath. Ostatně, kdo ví? Třeba si cháska bývalých trestanců vyrazila na širé moře s vidinou snadné kořisti (nebyli snad někteří z nich spatření ve společnosti pirátů?), a pak přišla s báchorkou o ostrově, který nikdo nezná, a *dalším* drakovi. Copak je možné, že by taková hrstka raubířů porazila mocného nemrtvého draka? Co když je všechny očaroval a zotročil do služeb Beliara? Nebo snad... ale copak byl čas na takové a další podobné spekulace?

Zlato je zlato, tak šlo hned do oběhu. Veškeré prostředky i pozornost byly směřovány k přípravám další plavby – na pevninu. Pro mnohé domů. Do skřety stále sužované Myrtany. S několika málo, leč přece bednami plnými magické rudy, které by snad ještě mohly zvrátit nepříznivě se vyvíjející válku se skřety...

Nyní však ruda ležela na dně oceánu, a veškeré pochybnosti a podezření vůči drakobijcům se vrátily tak, jako většina zákazníků Červené lucerny – s novým elánem.

3

„Je to sotva pár hodin, a stejně stihli vychlastat snad celej oceán,“ pomyslel si Bromor „takovým tempem ze mě bude za chvíli pěkněj boháč; vypadají, že chtěj flámovat minimálně další tejden. Měl bych poděkovat Innosovi, že si k tomu tidlencti chlápci s kapsama pěkně narvanejma vybrali zrovna můj skromnej podnik.“

„Dochází nám pivo, skočte někdo pro další, ať z té paladinské štědrosti máme aspoň něco!“ křikl s dávkou hořké ironie v hlase nosatý muž s culíkem. „A ty, dobrý pastevče, nalej ještě trochu pálenky!“

Soudě dle soudků a lahví vyskládaných u stěny podniku, podobná pobídka nepřišla zdaleka poprvé. Temný paladin, hrozen z pokladnice Innosovy církve. Kdo ví jaká to vypálená břečka, hrozena draky. Tedy, jejich pokladem. Do Bromorovy kapsy.

Nikoliv bez námahy se zvedl mohutný muž vybavený neméně mohutnou sekerou na zádech, který bezesporu vypadal, že soudek piva či dva hravě unese, a na počet pokusů úměrný své opilosti vyvrávorál ze dveří.

Z atmosféry uvnitř přístavního podniku bylo patrné, že nešlo ani tak o bujarou pitku dobrých přátel, jako spíše o panychidu nesourodé skupinky čítající drakobijce, žoldáky a další nepravděpodobné společníky. Mladý mág Ohně nervózně postával u zdi, z poháru vína jen pomalu usrkával a co chvíli s povzdechem zavrtěl hlavou. Bromorova děvčata mu po pár marných pokusech přestala věnovat pozornost. Naopak žoldák, kterému ti ostatní říkali generál, pil přinejmenším za dva, občas vztekle praštil pěstí do stolu a zamumlal přání či snad kletbu, aby se všichni paladinové utopili; děvčata se k němu radši ani nepřibližovala poté, co jedna z nich ostatním šeptem sdělila, že ji nahoře škrtil a dožadoval se odpovědi, proč někdo vracel nějakou loď.

Lišácky vyhlízející chlapík v červené zbroji bafal z dýmky a jakoby v návaznosti uvažoval: „No jo, neměli jsme loď vracet... už vidím, jakou by měl král radost, kdyby se mu galéra vrátila s pompou, a pak by zjistil, že na ní nejsou ani paladinové, ani ruda, zato banda uprchlíků, kteří loď evidentně ukradli... Jediná rozumná šance

podle mě byla vyjednat si místo v paladinské posádce, ale kdo mohl čekat, že jsou to až takoví...“ přízvisko, jímž rytíře počastoval, stoupalo ke stropu s obláčkem dýmu.

Někteří ze zbylých přítomných občas v doprovodu odešli do jednoho z pokojů nahoře a po chvíli se vrátili s o něco lepší náladou, která však neměla dlouhého trvání. Jedno bylo jasné. To, co viselo ve vzduchu, mělo již za nedlouho spadnout zrovna tak jako oděv Bromorových děvčat v pokojích nahoře, avšak bez příslibu jakéhokoliv potěšení.

Prásk! Mohutný muž přelétnul hlavou napřed přes práh Červené lucerny. Bez piva. A bez sekery.

„Pozor, palad...“ To bylo vše, co ze sebe stačil vydat dříve, než mu na hlavu odněkud zvenčí přistál pivní sud se zvukem naznačujícím, že jedno či druhé prasklo jak zralý ořech.

„Tady jsou ti zkurvenci!“ ozval se ve dveřích zbožný hlas Innosova služebníka. A k lesku všudypřítomného zlata se náhle přidal stříbrný třpyt paladinských zbrojí. Jakož i mečů. Osazenstvo Červené lucerny bylo přistiženo takříkajíc s kalhotami u kotníků, alkoholem ztěžklé ruce se příliš pomalu chápaly zbraní; alkoholem nasáklé hlavy příliš pomalu chápaly, co se to právě děje; děvčata začala křičet; a pak nejen děvčata. Těžko říct, kdo zasadil první úder. Stačila chvíle pouhá a název Červená lucerna nabral nepříjemně zlověstný význam.

5

Byl večer jako stvořený pro rybolov. V odlehlé části přístavu byl opět klid a rybáři měli hlavy plné pověstí o tom, že za obzvlášť silného svitu úplňku přichází ty nejučinnější úlovky. Sám Adanos na to dohlíží, neboť jeho živlem je voda, a stříbrná zář měsíce zároveň představuje rovnováhu mezi denním světlem a temným závojem noci. Ten byl proříznut jakýmsi vzdáleným křikem, ale tomu zde nevěnovali pozornost. Jedna ze sítí se totiž pohnula.

Starý rybář odložil dýmku, vstal, a kolem ohniště, u kterého se již pár úlovků opékalo, prošel k místu, kde voda válčila se břehem o svůj prostor. Začal tahat za síť a po chvíli mlčky gestikuloval k ostatním. Společnými silami ji brzy dostali na souš.

Podivný to úlovek získali toho večera... oděn v paladinské zbroji, ta obalena v mořských řasách, a mezi dvěma pláty se jako obzvlášť morbidní druh řasy leskla dýka. Lord Hagen je mrtev.